

Рейд у безвість

Автор:

Василь Мороз

Рейд у безвість

Василь Мороз

Головний герой «Рейду в безвість» – вихованець «Академії універсальних мистецтв» («АУМ») – центру підготовки розвідників-інтелектуалів широкого профілю. Якось, рухаючись із певною метою в групі диверсантів нічними ангольськими джунглями, він зненацька опинився в цілковито іншій місцевості, причому й пільма укліп ока обернулася передсвітанковою млою. Водномить кудись щезли його побратими. І не встиг боець отямитися від таких перетворень, як на нього напали агресивні істоти... Відтоді карколомні події з його участю мовби накладаються одна на одну. А це – десятки несподіваних динамічних поворотів у головній канві повісті. Паралельно ж до неї розгортається й декілька суміжних сюжетних ліній. А то вже більш пізнавальні, ніж пригодницькі тексти, які її доповнюють. У цьому ключі читачі довідаються зокрема і про нинішню діяльність таємного «Ордену Змія», створеного ще шість тисячоліть тому, і про «Тан-Ра» – мистецтво усвідомленого кохання...

Василь Мороз

РЕЙД У БЕЗВІСТЬ

1

Уже розвиднялося, коли з хашів попереду вистрибнуло мені навперейми кілька волохатих постатей. Це були невисокі на зріст, але кремезні й дещо згорблені

суб'єкти. В довжелезних руках вони тримали палиці з такими потовщеннями на кінцях, що ті скидалися на кувалди.

Втім, у досвітніх сутінках я не дуже й розгледів, що то за знаряддя. Зрештою, й роздивлятися не було коли. Бо передній горила вже підбіг і так замахнувся своєю зброєю, що неодмінно розколов би мені голову. Мені залишалося лише ухилитись, а відтак збити його з ніг.

Здоровань гепнувся горілиць, я ж хутко вирвав з його рук молот і запустив ним у вилицювате обличчя наступного нападника, що саме підскочив. Той теж упав навznak, немов підтятий.

Тоді першого, котрий намагався підвестися, приголомшую різким ударом у грудину. І притьмом випростовуюся, щоби зустріти інших...

Але, мабуть, те, що я проробляв, справляло враження, бо два останні гевали, котрі перед тим теж стрімко наближалися, вже застигли за кілька метрів. Хвилю-другу вони ще злякано витріщалися то на мене, то на своїх побратимів, які валялися долі. А відтак з лементом кинулися навікача.

Жбурляю ім услід кувалду – швидше інстинктивно, ніж з наміром заподіяти комусь шкоду. Та вона, на щастя чи на жаль, не досягла нікого з прудконогих. Зрештою, й доволі важкеньким був той інструмент. А я, хоч і пройшов ретельний вишкіл в «Академії» – ще таємничішій структурі, ніж «Каскад», військової розвідки СРСР, не наловчився метати якнайдалі й пудові маси, мов порівняно легкі гранати. Необхідності такої не існувало.

Все ж, сповнений бойового запалу, я рефлекторно рвонув за втікачами. Проте через кілька кроків так само рвучко й зупинився. Зметикував, що то марна річ – наздоганяти-шукати в незнайомому пралісі якихось аборигенів, котрим, либонь, відомі тут усі поляни й кущі.

Крім того, погоня могла бути й небезпечною. Де гарантії, що женучи стрімголов невідь-куди, я не напорюся б на зграю головорізів у засідці? Або ж іще гірше – непомітно отримав би з-за дерева довбнею по потилиці.

З другого боку, який сенс у тому, якби й упіймав когось? Хіба б довідався від нього хоч би щось із того, що мене починало цікавити? Навряд чи ті дикуни

розуміють англійську, а російську й поготів. Якщо взагалі вже розмовляють...

Та все ж чи не ліпше замість того, щоби гнатися за міражами, спробувати розговорити тих, кого я тимчасово нейтралізував під час поединку?

Миттю обертаюся на шелест кущів позаду й переконаюся, що перший нападник оговтався й теж чкурнув. Зостався лише той, кому я, схоже, зламав ніс. Він лежав непорушно із закривавленим обличчя й лише важко дихав.

Піднімаю його зброю. Це – звичайна ломака, до якої прив'язана грубим і широким паском, вочевидь, вирізаним зі шкіри вбитої тварини, овальна каменюка, грубо обтесана й більш-менш загострена з обох країв.

Впізнаю в «інструменті» масивну сокиру з ілюстрацій у підручнику з історії первіснообщинного ладу. Переводжу погляд на її господаря й аж зараз бачу, що й він наче зійшов з малюнків про мисливців кам'яного віку.

Але, споглядаючи фантастичного гоміноїда, майже голого, лише с'як-так прикритого на причинному місці шкурою, здертою з якогось шерстистого звіра, ніяк не можу позбутися думки, що, певно, сплю.

Принаймні почуваюся доволі спантеличено. Адже ще якихось п'ять-десять хвилин тому я рухався у групі радянських диверсантів нічними ангольськими джунглями. Стояла густа п'ятьма, та це не перешкоджало триматися курсу. Опівночі нам належало прибути до одного з таборів місцевих чи то бандитів, чи повстанців, котрі захопили в полон кількох наших дипломатів, які працювали військовими радниками новоспеченого прокомуністичного уряду країни. І ми планували, визволивши бранців, ретируватися звідти ще задовго до світанку.

Власне, ми вже наближалися до мети, як зненацька по очах різонуло сліпуче сяйво. Я ще подумав, що то, напевно, мої передні друзі на чолі з командиром-полковником напоролися на міну. Проте вибуху так і не почув. Натомість після того, як оговтався від яскравого спалаху, помітив, що чомусь відбився від своїх і наче заблукав. Та ще й здивувало, що відразу майже суцільна тьма, яка ще мала стояти кілька годин, обернулася передсвітанковою млою.

Правда, за інерцією я все ще біг ледь помітною звивистою стежкою між заростями і стовбурами, які вже виразно проступали в напівтемряві, доки не

зіткнувся з напасливими приматами...

Що ж то за істоти такі? Де я й куди поділися мої товариші?

Раз по раз запитую себе, однак відповіді так і не знаходжу. Лише невимовний туск клубочиться у глибинах ества. Відчуття таке незвично тривожне, що навіть перехотілося приводити до тьми туземця, котрий усе ще лежав непритомно, аби спробувати поспілкуватися з ним.

Тим часом остаточно взялося на світ і довкілля наповнилося характерним галасом, в якому попри пташині посвисти, чулись і трубні звуки великих звірів, і хижі рики. Явно не африканська тональність. Та й пейзаж, бачу, теж не той. Двоярусний ліс, у якому високі хвойні та листяні дерева сусідять із низькорослими хащами, можна здибати радше в помірних широтах, скажімо, в Карпатах, аніж на екваторі.

Такі роздуми ще дужче запаморочують. Тож вирішую, що пора щось робити. Ліпше йти далі, напоумляю себе, ніж приголомшено стовбичити на місці й ламати голову над усілякими загадками.

Без вагань відкидаю первісну сокиру якнайдалі. Обстежую непритомного й переконуюся, що через хвилю-другу він і сам очуняє, без моєї допомоги.

Знімаю автомат із запобіжника й чіпляю до ствола ніж-багнет. Переводжу на бойовий режим і заряджений гранатомет, який несучу за спиною, щоби з нього можна було вистрелити негайно. Цей поки що засекречений виріб – останній крик ВПК Союзу: з усіченою рукояткою-прикладом і коротким товстим стволом-трубою, він був схожий на чималий обріз і заряджати його потрібно було так само, як вінчестер. А в його магазин місткістю у три набої закладали міні-снаряди, вдвое потужніші за протитанкову ручну гранату часів Другої світової...

Після всіх приготувань виходжу на ту саму стежку, яка привела мене сюди. Рано чи пізно, метикує, вона таки виведе мене й до істини. Але рухаюся вже обережно, за всіма правилами розвідника у ворожому тилу, насторожено зиркаючи обабіч і час від час обертаючись, аби пересвідчитися, що ніхто не ув'язався вслід.

Якоїсь миті, машинально глипгувши на годинник, помічаю, що стрілки саме зійшлися на 12. Напевно, хлопці вже громлять партизанський табір, зринає подум. А де я? І що думають про мене вони? Дезертирував, либонь, гадають. Але таке враження, що не лиш опинився невідь-де, але й перестрибнув через півночі. Чудасія та й годі!

Отак, ошелешений невідомістю, біг і йшов крізь терни до зірок ще хвилин сорок, поки попереду не відкрився широкий овид блакитного, без жодної хмаринки неба. Небавом виходжу й на осяяне сонячним світлом узлісся, розташоване на узвишші доволі таки високого пагірка, схилом якого хвилями спадають різновидові деревостани.

Звідси відкривалася колоритна панорама горбистої та доволі гармонійної місцевості. Однак не це прикувало увагу насамперед. Абсолютно остовпівши, дивлюся на небо й не вірю широко розкритим очам своїм.

2

Увесь східний край видноколу – залитий промінням, яке щойно вихопилося з-за обрію. Сяйво доволі потужне та ще не настільки гаряче, щоб не можна було незмигну дивитися на нього. І я вражено констатую, не в силі відрватися від побаченого, що насправді промені виливаються не з одного джерела. Світил було двоє: багрово-помаранчевий гігант, значно ширший за звичне мені сонце, який ставав дедалі яскравішим, сліпучо-золотистим, і утрое-вчетверо більший за нього велет, що, виграючи всім різнобарв'ям веселки, плив попереду нього.

Від такої величної картини у свідомості відразу запановує вакуум. Кілька разів то зажмурююся, то знову розплющую очі, сподіваючись, що видиво щезне. Але дарма гадав, що галюциную після безсонної ночі (такого у принципі не могло бути, бо міг не спати без ущербу для боездатності і три-чотири доби поспіль). Пара величезних і гарячих пласких тарелів і далі поволі спиналася небесним склепінням, простуючи до зеніту. І то був не виплід моєї уяви.

«Ой, леле! І що ж то за диво таке?!» – видовбується врешті з моєї пам'яті як перша реакція мозку на ту незвичність вислів матері, що його вона любила виговорювати за будь-якої okazji.

Було від чого і з плигу збитися. Але через хвилю згадую, що колись читав про Сім'яра. Так у праслов'янських казках іменували таємниче небесне світило, яке в незапам'ятні часи сяяло в небі разом із Ярилом-Світовидом чи Геліосом, як називали в різних фольклорних традиціях Сонце. Тоді в небі буцімто справді, крім теперішнього світила, велично котилася зі сходу на захід протягом дня і справжня веселка.

Втім, чимало й інших міфів та легенд з різних континентів іменують її то Люцифером, то Озірісом, то Рахом чи Раєм. Вони підтверджують «семисонячність» того світила. І дружно звістують проте, що Сім'яр відтак чомусь сколапсував-погас чи попросту щез. І буцімто зосталася від нього людям на спомин лише веселка-райдуга, тобто різнобарвний півкруг, котрий нерідко з'являється на видноколі після грози, коли повітря особливо чисте й насичене озоном.

Ось воно що! – враз сяйнув здогад. Очевидно, внаслідок того незбагненого зблиску посеред нічного Чорного континенту, я спонтанно опинився у стані зміненої свідомості, якщо прозріваю аж до такого доісторичного минулого. Отже, заспокоюю сам себе, скоро це закінчиться. Ще, мабуть, хвиля-друга й усе повернеться на круги своя. І несправжню дійсність змінить буденна обстановка...

А може, зринає в голові скрадливий голос, то був не просто спалах, а таки вибух міни, і я не почув його лише тому, що відразу й загинув. А тепер перед моєю душею, що покинула тіло, розгортаються посмертні видіння...

Відразу відкидаю цей сумнів. Бо таки почувуюсь у фізичному тілі, а не поза ним. Відчуваю, як стискаю пальцями автомат, як плоть облягає уніформа, як ступні зручно стискають спеціальні кросівки з більш потовщеною, ніж у звичайних, і ребристішою підошвою – вельми зручне для африканських рейдів взуття.

Заразом визнаю невдовзі, що й про змінений стан свідомості, коли справді споглядаєш усілякі аномалії, годі й мислити, оскільки він не триває так довго.

Словом, заскочений зненацька незвичною картиною зворохоблений потік свідомості в моїй голові видавав на-гора найнесподіваніші припущення на пояснення неймовірного явища. Та все ж довелося відірвати зір від казкового видовища, так і не спромігшись на більш-менш розумну відповідь. Адже проміння світил з кожною хвилиною ставало пекучішим, тому дивитися на них виряченими

очима ставало небезпечним.

Переводжу погляд униз, до підніжжя пагорба, на якому стою. Але від побаченого там не легшає. Виджу глибоко в долині розлогу поляну між залісненими пагірками – тим, на якому стою, та його побратимами навпроти і праворуч од мене. Сполучені між собою, вони утворюють одну суцільну грядку, яка, наче фортечні мури, височіє майже довкола поляни. Лише ліворуч, там, де з-за обрію вихопилася пара незвичних світил, видніється широка ущелина, наче пролом чи ворота у стіні.

І от на тій порівняно відкритій місцевості, на якій лише де-не-де ростуть поодинокі кущі й дерева, розташоване явно первісне людське поселення. Принаймні між кількома десятками чи то індіанських вігвамів, чи ескімоських яранг сновигають двоногі постаті. Подекуди в небо спинаються стовпчики диму.

Дістаю оптичний приціл, який ми використовували в ролі бінокля, а в разі потреби – й за прямим призначенням, для чого на наших унікальних «калашах» утаємничені зброярі приборили спеціальні пази, щоб чіпляти той прилад...

Дивлюся в окуляр і помічаю, що ці істоти – наче брати й сестри тих гевалів, котрі напали було на мене. Угледів також і чотириногих. Схожі на собак, але більші і значно зліші на вигляд, вони або лежали коло жител, або ходили сюди-туди.

Вирішую, за браком кращого варіанту дій, іти до селища. Може, хоч там вдасться прояснити ситуацію, в якій опинився.

Спуск густим пралісом зайняв майже годину. Тож часу було вдосталь, аби додуматися, що, либонь, не варто так знагла, славно-явно, звалюватися на голови аборигенів. Ліпше спершу провести розвідку, міркую. Доцільно про всяк випадок якийсь час поспостерігати зі схованки за ними перед тим, як показатись їм на очі «у всій красі». Щоби скласти собі краще уявлення про цих нібито гомо сапієнсів і бути готовим до того, чого від них варто очікувати.

Адже є всі підстави гадати, метикую, що з представниками саме того роду племені, яке гніздиться у цьому видолинку, я й бився на лісовій стежині. Зрозуміло, те сталося лише тому, що, найімовірніше, в досвітній млі мене сплутали з якоюсь твариною. Але, аналізую далі, не можна остаточно скидати з рахунку й те, що на мене напали цілеспрямовано – як на небезпечного чужинця,

котрий забрів на їхню територію. Або ж, можливо, ці автохтони навіть спеціалізуються на тому, що виловлюють таких блукачів, аби відтак з'їдати їх як делікатес за обідом, чи настромляти відтяти голови непроханих гостей на жердини й виставляти їх довкіл поселення на пострах ворогам.

У принципі зустріч із цими істотами не виглядала для мене аж такою дивиною. Навіть у ХХ столітті не було несподіванкою надібати у джунглях чи латиноамериканській сельві на абсолютно відірваних від сучасної цивілізації напівлюдей. І таких випадків зафіксовано у сучасних хроніках доволі. Академічні вчені пояснюють це явище природними причинами. Мовляв, етнотворення на Землі триває. Одні народи щезають, інші з'являються і поступово переходять з нижчих щаблів розвитку до вищих і т. д.

Правда, деякі науковці вважають такі первісні племена – аж ніяк не новими етносами, а навпаки, здичавілими рештками населення Лемурії чи інших легендарних і міфічних земних материків-цивілізацій, які процвітали сивої давнини, а відтак водномить загинули внаслідок космічних або техногенних катаклізмів. Інші ж твердять, що представників тих спільнот привозять на Блакитну планету косміти, які проводять тут з ними зрозумілі лиш ім експерименти. Треті переконані, що дикуни з'являються у глухих закутках земної кулі як гості з минулого чи з так званого паралельного світу, котрі якимось дивом потрапляють в аномальні воронки-круговерті в часопліні, що й разносять їх по віках та епохах, закидаючи зокрема і в наші часи.

Зрештою, хоч як, а, очевидно, з котримось із таких феноменів зіткнувсь і я. Тож обережність мені не завадить. Бо ж достеменно невідомо, якою буде реакція на мою з'яву. Передбачати ж можна що завгодно. І то ще нічого, коли вже від самого мого вигляду всі кинуться врозтіч, нажахано волаючи. Але якщо, навпаки, ринуть на мене всією ордою? Чи готовий буду в пошуках істини розрядити автомат у юрбу неандертальців, аби врятувати своє життя?

Тим-то вирішую не квапитись, а наразі й далі дотримуватися тієї самої тактики дій у ворожому тилу.

Оскільки ж від швидкої ходьби, а також від того, що надворі ставало дедалі гарячіше, я неабияк спітнів, то вирішив підійти до селища з навітряного боку, щоби мій дух не зачули собакоподібні.

Незабаром зручно розташовуюся в кущах окрай галяви поміж двома пагорбами, які нависають над яругою, що веде до поселення, й починаю вивчати в оптичний приціл навколишню обстановку. З ближчої відстані було більш, ніж очевидно, що жителі цього сільця належить радше до негроїдного типу, ніж білошкірого. Кожен чимось займався. І якщо старші за віком з того велелюддя, сухі і зморщені, ще поголовно змахували на шимпанзе й горил, то контингент порівняно молодших був уже строкатішим.

Поряд із класично мавпячими фізіями виднілося й чимало гібридних облич, на яких суто тваринячі риси химерно сусідили з цілковито людськими «мазками». А більшість юних поселенців, хоча й були переважно вилицюваті, вражала майже ідентичною подібністю до людини сучасної. І якщо назагал ці лісові люди були переважно темноокими, то саме серед наймолодшої верстви я помітив кількох осіб зі значно світлішими очима.

Результати цих оглядин теж неабияк ошелешували. Як могли в одному й тому самому часпросторі зібратися до купи представники таких віддалених одна від одної епох у розвитку homo sapiens'a. Адже, за доктриною так званих дарвіністів, минули десятки тисячоліть, поки примати трансформувалися в неандертальців, а відтак збігло теж не менше часу, поки обернулися на кроманьйонців, які вже мало відрізнялись од теперішніх людей. Тим часом за моїми спостереженнями виглядало, що така еволюція відбувалася значно швидше – протягом двох-трьох поколінь.

Але за такими роздумами й незчувся, як легіт змінив свій напрям і тепер дув у спину. Коли ж завважив це, було пізно. Двійко собак уже кинулися до моєї схованки й почали оглушливо гавкати та войовничо гарчати.

З

Пробую спершу відігнати собак так, як нас навчали в «Академії», що ми успішно й практикували, – подумки погрожую, що порву ім пащеки й поламаю хребти, якщо не вгамуються, що розірву навпіл, тобто всіляко навіюю агресорам страх...

Та нічого не виходить. Очевидно, на первісних істот методи телепатії не впливають. Або ж діють з точністю до навпаки. Принаймні вони починають

захлинатися гавкотом, бризкаючи слиною аж на мій ніс. За хвилю до них приєднується ще кілька хижих морд. Одні з них схожі на вовчі фізії, інші – на ведмежі.

Очевидно, якісь дві різні собачі породи тут водяться, припускаю машинально. А сам натужно мислю, як бути далі. Залишатися й далі тут, наче лев, який ніколи не виходить із кущів, оточених зграєю розлючених псів, і гине від розриву серця, не витримуючи такої наруги, як собача лайка? Зоставатися, сподіваючись, що невдовзі напасливим гадам самим набридне гавкати і вони вгамуються? Чи таки вистрибнути з засідки і для початку урвати прикладом по зубах першого-ліпшого пса, а відтак випустити в решту зграї півмагазина?

Однак я недовго зважував усі «за» і «проти». Бо пильнуючи за собаками, не проминув угледіти, як до зграї чотириногих, що бісилася коло мене, вирушило кілька двоногих постатей. Видно, старших братів зацікавило, чого це їхні менші друзі зчинили лемент, і вони вирішили глянути на причину собачого рейваху зблизька.

Отож подальше відсиджування в кущах втратило будь-який сенс. Хутко вистрибую зі схованки і щосили гамселю правою ногою з підскоком по носі найближчого звіра, аж той клубком перекочується назад. А далі ухиляюся від зубів наступного, що стрибає на мене, й засадивши багнет йому у бік, перекидаю через себе. Б'ю прикладом межі очі третього...

Та мене теж хапають одразу за обидві литки й я б неодмінно натис на курок, якби чийсь гортанний і владний вигук враз не протверезив собак.

Вони відбігають від мене, підібгавши хвости, і жалібно скавулять. Навіть поранений відповзає щомога далі, залишаючи за собою кривавий слід.

Але я вже не звертаю на них уваги. Натомість не зводжу очей з чотирьох присадкуватих і широкоплечих мужів, які застигли навпроти мене. Дивлюся незмигну з-під лоба й наче крізь них, так, аби чолов'яги не сумнівалися, що в моїй особі можуть мати справу з вельми небезпечним типом.

Словом, стою наготові, звиклий чекати наступних несподіванок, долаючи спокусу навіть зиркнути, чи дуже юшить кров із покусаних гомілок...

Спершу дещо настрашені моєю доволі жвавою появою на подіумі, аборигени потроху оговтуються від замішання. Але, мабуть, водночас вони й розтлумачили мої можливості, бо не роблять жодних спроб наблизитися. Лише мовчки свердлять мене темними очицями з відстані в півсотні метрів.

Небавом до них поступово сходяться інші жителі поселення. Спочатку чоловіки – від просто дебелих до тонкостанних, як назвав би тих легінів Гомер. А відтак – і жінки та малюки.

За кілька хвилин переді мною виростає велике півколо дорослих і малих. І всі не зводять з мене очей. Якийсь час і далі стоїмо мовчки у майже цілковитій тиші, що аж дзвенить од напруги. Німу сцену лише час-од-часу порушують попискування немовлят, котрих матері тримають на руках.

Одні з юрби зирять на мене здивовано, інші – налякано, треті – насторожено. А

позірно найдужчі дивляться й відверто вороже. Вони стискають у руках знайомі мені сокири та щось схоже на списи з загостреними чорними наконечниками, мабуть, виготовленими з кременю.

Я вже збирався щось удіяти, коли раптом ті, що стояли на флангах, сіпнулися було з явним наміром обійти мене з боків, а там, очевидно, й оточити. Але вже знайомий баритон зупинив їх. Цього разу я помітив, хто віддав команду. Це був, звісно, один із тих чотирьох, котрі першими виявили мою присутність. На півголови вищий од інших, він справляв враження й найрозумнішого.

За хвилю вождь, чи хто він там, сам відділився від юрби, ступив кілька кроків до мене, а відтак почав повільно рухатися по колу, огинаючи мене й не спускаючи з мене очей і заводячи за спину руку з товстезною кувалдою.

Його наміри були нібито й прозорі. Та водночас і спантеличувало те, що чолов'яга взявся кружеляти довкола мене, замість того, щоби наблизитися по прямій. Тож важко було запевне втямити, що насправді він проробляв. Чи просто хотів відволікти своїми діями мою увагу, чи збирався напасти або ж лише виконував якийсь дикунський ритуал? Зрештою, хоч як, а в усякому разі виглядало, що хлоп не з полохливого десятка.

Та я вирішив не чекати, що буде далі. Притримуючи автомат лівицею, повільно дістаю правою рукою з нагрудної кишені свого маскувального камуфляжу два шоколадні батони. Начинені фундуком та іншою горіхово-поживною сумішшю, перемеленим корінням певних трав ці продукти нерідко правили нам, диверсантам, за сніданки, обіди й вечері одночасно.

Розриваю на одному обгортку з блискучої фольгою всередині, яка відразу приковує увагу присутніх, і привселюдно відкушую замалим не третину його. А другий батон, теж вивільнивши його верхню частину, простягаю керманичеві аборигенів, котрий у відповідь на мої дії нерозуміюче застигає в начебто бойовій позі.

Усміхаючись якомога привітніше і водночас умудряючись жувати на повен рот відкушений шматок, невимушено ступаю крок-другий до нього. Заразом і далі пропоную йому відповідними жестами й кивками скуштувати гостинця. Правда, не забуваю при цьому тримати вказівний палець лівиці, в якій тримаю власний надкушений харч, на гашетці свого побратима

Не знаю, які саме сигнали нейронів і видобуті з яких глибин підсвідомості, спонукали мене до таких інтернаціональних дій. Але мій миролюбний хід у відповідь на вождєві приготування, оцінюють адекватно. Отаман і далі розгублено стоїть ні в сих-ні в тих. А юрмою, наче подув вітру, схитнув приглушений, але явно схвальний гомін.

В усякому разі ніхто не виявив щодо моєї особи жодних ворожих намірів. І це спонукало мене поволі таки наблизитися до поводиря якраз на відстань простягнутої руки. Відкусивши наступний шматок від свого батона, спонукаю тим же міжнародним жестом зробити це саме і йому. Вождь усе ще недовірливо бере дарунок, поволі оглядає зусібіч і врешті-решт спроквола запихає в рот.

Цієї миті я раптом палко бажаю, щоби йому сподобалася пожива. І мовби у відповідь на це він, зробивши кілька характерних рухів нижньою щелепою, врешті теж обережно розпливається в усмішці.

На душі наче щось відтає. Я енергійно запихаю в рот рештки сніданку, а вождь своєю чергою негайно відкушує наступний шматок під схвальні вигуки глядачів цієї імпровізованої вистави.

Так почалося мое порозуміння з первісними людьми. Гадаю, що за хвилю-другу в нас із головним аборигеном дійшло б і до взаємного панібратського попліскування по плечах. Але раптом юрба вибухає стоголосим галасом. З несподіванки ми з вождем аж поприсідали...

Він нерозуміюче озирнувся на своїх співплемінників. А я, теж глянувши туди, здивовано бачу, як передні з того натовпу з криком задкують, налякано витріщаючись і розпачливо показуючи руками кудись поза мою спину. А задні, теж несамовито горлаючи, розсипаються навсібіч.

Рвучко обертаюсь і вже вкотре торопію.

4

Просто на мене мчить гігантська брила, точніше, велетенська тварюка огидно брунатного кольору, схожа на уламок скелі, вкритий потемнілим од часу й пилюки мохом.

Це схожий на кенгуру, але значно вищий та ширший звір, який до того ж не стрибає, а швидко біжить, перебираючи двома задніми ногами, що нагадують стовбури дерев.

Його неймовірно дрібні передні кінцівки, які він тримає напівзігнутими донизу перед собою на рівні грудей, дивовижно контрастують з великою змііною головою на короткій товстій шиі. А тулуб потвори закінчується масивним хвостиком, який на ходу хилиться з боку на бік, тож скидається на те, ніби вона відразу й замітає за собою сліди.

З кожним кроком товстіших од слонячих ніг жива глиба, й так заввишки з п'ятиповерхівку, ще більше виростає. І вже чути, як від її багатотонного тупоту стугонить земля...

Фейерверк взаємосуперечливих вражень враз вибухає у свідомості й мовби аж підкидає мною. Та це ж тиранозавр! – впізнаю раптом у монстрі одного з м'ясоїдних ящерів, які появилися на Землі у крейдовому періоді її мезозойської

ери, тобто мінімум 68 млн. років тому.

Проте й далі стою непорушно, приголомшений цим відкриттям. І отямлююся лише тоді, коли хижак уже за якихось кільканадцять метрів і з войовничим ричанням вищирює спрямовану на мене страхітливу пащу з рядами зубів, що виглядають, наче частоколи зі свіжообструганих загострених колод.

Притьмом зриваю з плеча гранатомет і, майже не цілячись, випускаю заряд у клеїтливу й кликасту безодню.

Вибух розшматовує голову чудовиська, розкидаючи навсібіч закривавлені шматки плоті й костей. Вони дощем накривають півселища. Кістяні осколки, судячи з зойків, навіть ранять когось із його жителів. Мене ж ця злива оминає, бо перебуваю в мертвому просторі щодо епіцентру вибуху.

Однак схожа на астероїд істота, хоча й починає завалюватися набік, усе ще швидко суне на мене. Тож хапаю за плечі отетерілого вождя, котрий застиг поряд, і ми й собі вслід за аборигенами даємо ногам знати. Аби велетенський бездиханний валун, на який перетворився після мого пострілу динозавр, гепнувшись, не поховав і нас під собою.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/moroz_vasil/reyd-u-bezv-st

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)